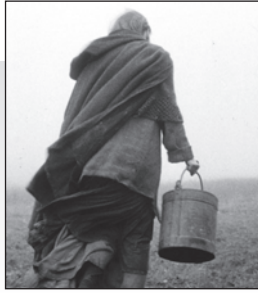

Саймън Дейвисън:

„ През нощта се снима много трудно... ”

» На 2 стр.

Голямата Борка

Торинският кон

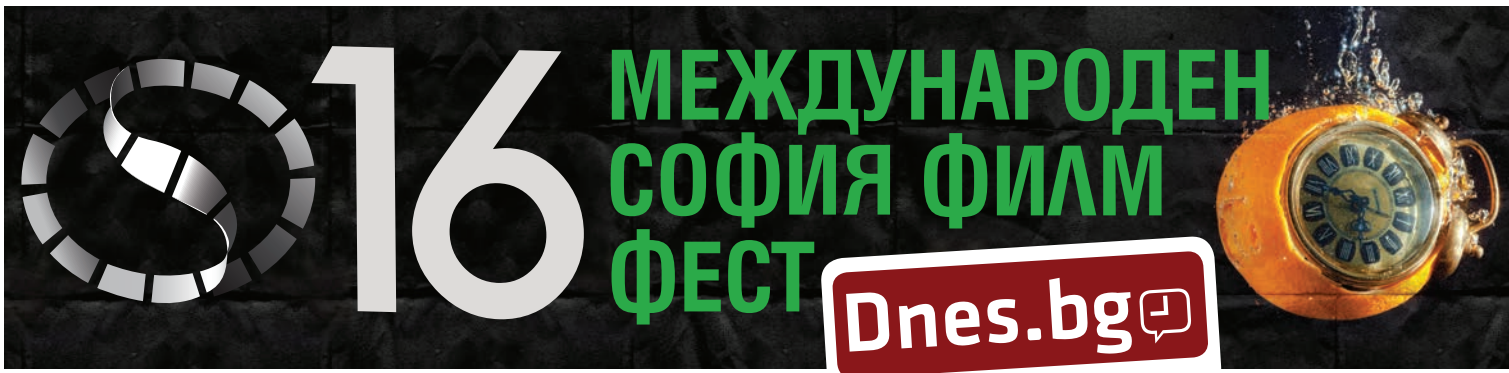
» На 3 стр.

Проф. Божидар Манов

за новата си книга

» На 4 стр.

www.siff.bg

Разпространява се безплатно

14 МАРТ, 2012 г.

БРОЙ 6, ИЗЛИЗА ВСЕКИ ФЕСТИВАЛЕН ДЕН

МЛАДИТЕ ЛЪВОВЕ и наградата JAMESON

Наградата е създадена като съвместна инициатива на Jameson Irish Whiskey и Европейската асоциация на филмовите фестивали

преди 14 години. Първоначално наградата се връчва на 18 фестивала в различни точки по света, а у нас се появява за първи път през

2003 г. В миналогодишното издание София Филм Фест и Jameson Irish Whiskey връчиха 9-ата наградата за най-добър български къ-

сометражен филм на режисьора Павел Веснаков за 17-минутния игрален филм „Влакове“.

Продължава на стр. 4

Еран Колирин:

„МОЯТ ФИЛМ Е ПРОПИТ ОТ ЧУВСТВО НА НЕСИГУРНОСТ“

Да започнем от героя ви, Одед, който в един момент започва да подлага на съмнение ежедневието...

Едно от нещата, които най-много обичам в киното, е, че понякога и най-баналните неща, ако се вглеж-

даш в тях достатъчно дълго, започват да ти изглеждат странни. Ако се вглеждаме продължително и задълбочено в един обикновен стол например, в даден момент той започва да ни изглежда като нещо напълно непознато... Ако започнем да се

вглеждаме в нещата, в един момент ние започваме да си задаваме въпроси: „Какво е автомобил?“ – „Голяма кутия с четири колела, в която хората влизат и от която излизат“... И така понякога най-баналните и рационални неща стават ирационални. За мен ирационалното не е в тъмните и неосветени ъгли, в странната музика и в извънземните. Смятам, че самият факт, че имаме къщи, коли и пътища, е достатъчно странен и обезпокоителен, за

» 3 стр.

Анкета

Кои са любимите Ви български филми от СФФ 2012?

Катя, мечтателка: „Много готино чувство остави в мен „Кецове“, за морето и дългите летни дни.“

Александър, фотограф: „Островът“ определено много ми хареса. Забелявам някаква промяна в българското кино, едно време киното беше по-еднотипно и скучно, докато сега е по-различно и хубаво.“

Боряна, студентка: „Може би филмът, който най-много ми хареса от българските е „TILT“. Като цяло всички филми ми харесват, но някакси този най-много ме грабна.“

Ива Генова, отшел „Госту“ СФФ: „Светът е голям и спасение гебне отвсякъде“ е много цялостен и завършен филм, който ме променя по някакъв начин.“

Деметра, преводач: „Напоследък филмите са все по-добри. Всеки следващ ми харесва повече. „Аве“ много ми допадна, очаквам и „Миграцията на паламуца“ да ми хареса.“

ПРЕСЦЕНТЪР

Вчера фестивалният център МАТИ'Д беше превзет от режисьорите Дейвид Макензи, Драгомир Шолев, Ян Цвиткович и продуцента Марк Баше от международното игрално жури. Макензи и Цвиткович споделиха, че очакват да видят свежи филми, каквито обикновено идват от младите автори – не заредени със специални ефекти творби, а филми, които са убедителни в реалността, която създават, смели, честни и красиви. Марк Баше каза, че очаква от късометражните филми от конкурса JAMESON познати истории, но разказани от нова гледна точка, а Драго Шолев се надява да открие съмишленици сред авторите на филмите.

ФИЛМИТЕ ДНЕС

КИНО ЛЮМИЕР

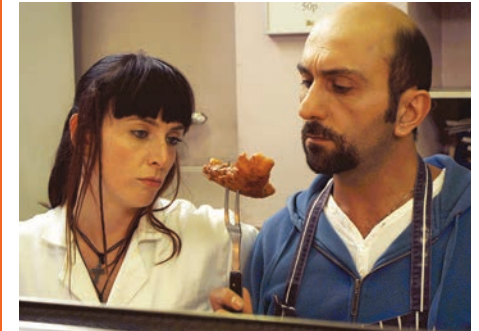
16.00 **Кецове** / Sneakers, 111'
18.30 **Да ти напълни душата**
May it Feel Your Soul, 54'

20.30 **Торинският кон**
The Turin Horse, 146'

ДОМ НА КИНОТО

13.30 **Фиш енд чипс** / Fish'n'Chips, 101'
К/м: Сутрин / Morning, 15'

16.00 **Положение П** / Generation P, 112' к/м:
Адаптация / Adaptation, 3' к/м: Merci, 8'
18.30 **Сънят на Адалберт** / Adalbert's Dream, 101'
к/м: Олег Тянков - художникът живописец
Oleg Tiankov - The Painter Indeed, 23'
21.00 **Свещената крава** / Father, Son and The Holy
Cow, 90' к/м: Жълто куче / Yellow Dog, 27'

CINEMA CITY

19.00 **Супер герби** / SuperClassico, 99'

21.15 **Брулени хълмове**
Wuthering Heights, 124'

Филмът „Шанс“, с който Саймън Дейвидсън участва в Международния конкурс на СФФ, е мрачна история за младежи, които се чувстват отегчени от ежедневието и си намират нелегални забавления. Понякога тези забавления водят до пристрастяване, понякога до задължняване, а понякога дори до смърт. Съзнателно избягвайки от чистото документирание на комарджийската субкултура във Ванкувър, режисьорът все пак стъпва на сериозни проучвания в тази област, която все още не е достатъчно добре изследвана в сравнение примерно с гънккултурата, хип-хоп културата или наркокултурата в Северна Америка.

Г-н Дейвидсън, как всъщност се зароди историята на филма?

Всичко тръгна от една статия, която прочетох преди няколко години – за 17-годишни гимназисти в Сингапур, увлечени по нелегалните залагания (в техния случай за мачовете на NBA), и за проблемните ситуации, в които едно от момчетата изпада „благодарение“ на тези си увлечения... Но историята е свързана и

с моите собствени тийнейджърски години, с времето, когато бях на 17, или може би дори на 16. Аз самият съм от малко градче в западната част на Канада (ние имаме навярно най-младата общност в света) и когато бях на тази възраст, нямаше много варианти за това как да си прекарваш забавно времето. Тоест

Саймън Дейвидсън:

„ПРЕЗ НОЩТА СЕ СНИМА МНОГО ТРУДНО...“

имахме всичко, но чувствахме досада. Хулиганствахме, трошахме коли и т.н. До един момент, когато бях хванат от полицията (мисля, че тъкмо бях навършил 17)... И именно от този момент животът ми пое в друга посока. Този кратък период на хулиганство обаче остави своя отпечатък у мен на подсъзнателно ниво. И когато, след толкова години, прочетох статията за онези момчета в Сингапур, нещо ме подтикна да разкажа собствена си история. Разбира се, това

не е автобиографичен филм, но до голяма степен отразява начина, по който ние усещаме света като тийнейджъри... И така: започнах да изследвам комарджийството сред младежите, което е огромна субкултура в цяла Северна Америка, включително и във Ванкувър, където живея.

Филмът е камерен и може би умишлено не става ясно къде се развива действието – в голям или в малък град. Не знам дали това има отношение към историята,

но това родният ви град ли е и някой конкретен квартал на Ванкувър?

Хм. Интересно. Не съм се опитвал да изобразявам конкретен град, но визията е типично ванкувърска – западната част на града и центърът с китайските ресторанти. Сто процента Ванкувър.

Целият филм е сниман през нощта и в него почти отсъства дневна светлина – къде е личната Ви граница между документалността и метафората при този подход?

Може би следващият ми филм ще бъде само с дневни сцени, защото през нощта се снима много трудно... Шегувам се. Да, филмът е сниман почти изцяло през нощта, защото това е времето, когато тези хлапета излизат да се забавляват. През деня те са на училище, което за тях няма никакво значение. Те са нощни създания и животът им започва именно след часовете и с падането на нощта. Точно това се опитах да филмирам.

МЕЖДУНАРОДЕН КОНКУРС

Свещена крава

Германия-Полша-Финландия, 2011, 90 мин
Реж. Радек Вегжин

Особено свежо предложение в Международния конкурс на 16-ия СФФ е игралният дебют на поляка Радек Вегжин. Филмът разказва странната история на утвърден концертиращ пианист на име Богдан, който се оттегля от сцената, когато съпругата му умира, и решава да потърси утеха в малката ферма на майка си. Тя се намира в малко селце край Балтийско море и Богдан още си спомня как двамата със съпругата му се заклели да се обичат до гроб именно на това място, но сега всичко е променено. И тъй като Богдан не знае какво да прави, се предава на скучния живот и започва да дави мъката си в алкохол. За щастие майка му взима нещата в свои ръце и му създава огромна работа във фермата, така че да не му остава и минута за размисъл. След време обаче Богдан открива една необичайно музикална крава и решава, че в нея се преродил духът на жена му. А дали наистина е така, или това е знак, че Богдан е загубил

здравия си разум? „Свещената крава“ на Радек Вегжин е трогателна, красива комедия за любовта, музиката, вярата, представена от запомнящи се персонажи.

Радек Венгжин е режисьор и сценарист, роден през 1977 г. Завършил е университета в Бон и киноучилището „Конрад Волф“ в Потсдам. Преди да заснеме „Свещената крава“, е режисирал реклами и документални филми.

Гледайте днес от 21.00 ч. в Дома на киното

Бъдещето е завинаги

Турция-Франция-Германия, 2011, 108 мин
Реж. Йозкан Алпер

Филмът е любовна история с неочакван обрат. Сюжетът проследява пътуването на младата туркиня Сумру (Гайе Гюрсел), по професия етномузиколог. Тя издирва и записва историите или други свидетелства на кюрди, оцелели от турските зверства. Разказват ѝ ги предимно жени, чиито мъже са били убити, най-често пред очите им. Но скритата причина за пътуването на Сумру е надеждата ѝ да открие мъжа, на когото принадлежи сърцето

ѝ – кюрд, заминал да се присъедини към борбата за своя народ. „Бъдещето е завинаги“ е отличен с наградите за най-добър филм, най-добър оператор, актьор и музика и наградата на турската критика в Адана '11.

Публиката на София Филм Фест познава работата на Йозкан Алпер от дебютния му филм „Есен“, донесъл му наградата за най-добър режисьор у нас, в Анкара '09, Тбилиси '08, както и номинация за Европейско откритие на 2009 г. Йозкан Алпер е роден през 1975 г. в Арвин. Следва физика и история на науката в Истанбулския университет. От 1997 г. работи като асистент-режисьор и директор на продукция в игрални филми и ТВ продукции.

Гледайте днес от 18.00 ч. в Дома на киното

Свещеният леляц цирк
Великобритания, 2011, 90 мин
Реж. Оуен Харис

Историята на филма ни връща в началото на 80-те години на миналия век, когато премиерата на „Животът на Брайън“ (1979) на „Монти Пайтън“ предизвиква едно от най-големите

са на шоуто става ясно, че Мъгъридж и Стокууд са закъснели за прожекцията и са пропуснали началото на филма, в което става ясно, че Брайън и Исус са съвсем различни герои. Макар да се базира на достоверни факти от историята на легендарните „Монти Пайтън“, „Свещеният леляц цирк“ е много различен от познатите биографични филми. Защото сценаристът Тони Рош предизвиква Пайтъновците чрез собствената им игра, а освен това филмът е комедия, при това доста смешна. Пълнометражният дебют на Оуен Харис не само забавлява, но и поставя важния въпрос на какво е редно да се смеем в комедиите. А това го превръща в сериозно намигване към една от най-оригиналните комедийни групи, каквато е „Монти Пайтън“.

Младият британец Оуен Харис има богат опит като режисьор, а сред наградите му е и БАФТА за късометражния „Secret Party“. Оуен Харис е режисирал и телевизионни сериали и реклами.

Гледайте утре от 20.30 ч. в Дома на киното

Моят филм е пропит от чувство...

» 1 стр.

Новият филм на израелския режисьор Еран Колирин „Размяната“ е филм за неразбирането, което произтича от вглеждането в дребните и ежедневни неща. Филм за нашата отчужденост от хората и от света около нас, но и от самите себе си. На представянето на филма в Дома на киното Еран се пошегува, провокиран от наш въпрос, че докато световноизвестният му шедьовър „Посещението на оркестъра“ е по-кишонски тип филм, то „Размяната“ е по-кафкиански. В крайна сметка обаче двата филма съвсем не са толкова различни един от друг, колкото изглежда на пръв поглед...

Размяната

да започнем от него... Както е при Кафка – започваме да смятаме, че само отиването до съседното село е опасно за нас, че пресичането на пътя е невъзможно. И моят филм е пропит от това чувство на несигурност, което изпитва вгледащият се човек, човекът, който разглежда структурите на ежедневието си...

Кафка е много добро сравнение. На доста нива. Героите във Вашия филм също имат тази вътрешна скованост като героите на Кафка...

Да, човекът се превръща в предмет. В един момент ти осъзнаваш, че просто си поставен някъде: не използваш пътищата, а те използват теб, не използваш стълбищата, а те те използват. Даваш си сметка, че човекът не е господар на света около себе си, а

светът го използва.

Филмът е адски различен като атмосфера от „Посещението на оркестъра“, но едновременно с това Вашият черк не може да се сбърка...

За мен никога не е имало чак такава разлика между двата филма, защото езикът на киното в крайна сметка е един и същ, но да – като атмосфера „Посещението на оркестъра“ е по-оптимистичен филм, който търси човешкото взаимодействие, докато „Размяната“ е филм за състоянието на отчуждение, когато преставаш да разбираш хората и света. Може на пръв поглед да изглежда като смяна на

ракурса или стилистиката, но такъв е и самият живот – понякога се чувстваш преизпълнен с любов към света и хората, а понякога просто не искаш да имаш нищо общо с тях.

Ако си говорим за филмовата традиция, „Посещението на оркестъра“ носи нещо от духа на филмите на Ефраим Кишон, докато „Размяната“ на моменти напомня дори на скандинавски филм като атмосфера.

Общото между тях обаче е, че и двата филма са абсурдистки. И първият, който е много топъл, и вторият, който навярно ви напом-

ня скандинавското кино заради студенината и отчуждението. Самият Кишон, нека кажа, не винаги е бил топъл човек. Да, той е известен с някои много топли филми като „Каналът Блаумилх“ и други, но винаги е бил и много саркастичен човек – като древните сатирици... Човек не може да бъде преизпълнен с любов към света през цялото време. И аз самият смятам, че израстването на един режисьор, на един творец, винаги става посредством подлагането на нещата на съмнение... Защо имах толкова голям успех с първия си филм? Какво означава този успех? Такива въпроси... И затова втори-

ФИЛМИТЕ ДНЕС

КИНО „ОДЕОН“

18.30 **Гушето** / Toll Booth, 96'
20.30 **Пънкът не умира**
Punk's Not Dead, 104'

ФРЕНСКИ ИНСТИТУТ

18.30 **Летни игри**
Summer Games, 101'
21.00 **Мечта за Калифорния**
California Dreamin', 150'

EURO CINEMA

18.15 **Разплата**
Payback, 82
20.00 **Маримбу от Ага**
Marimbas from Hell, 74'
21.30 **Герхард Рихтер - Живопис**
Gerhard Richter - Painting, 97'

ят ми филм е за съмненията, които ни глождат понякога. Мисля, че киноезикът, който използвам, е същият, похватите ми, начините на заснемане, композицията, разбирането ми за света – както в живота, понякога се чувствате близки до хората, а понякога просто си казвате: „Какво става тук?!“...

ПАРТИ ЗОНА

Стефан Вълдобрев е български актьор, композитор и музикант. На 12 септември 2004 г. получава наградата за най-добра главна мъжка роля на 26-ия фестивал на българското кино „Златна роза 2004“ във Варна за изпълнението си във филма „Изпепеляване“.

В рамките на София Филм Фест ще се включи в музикалната програма със свои приятели, или „Обичайните заподозрени“. Ще изпълняват авторска музика на Стефан Вълдобрев, което гарантира прекрасна атмосфера на вечерта.

Зановягайте тази вечер от 21.30 ч. в МАТИ'Д - Stefan Valdobrev and the usual suspects

ГОЛЯМАТА Борка

Торинският кон

Унгария-Франция-Германия-Швейцария-САЩ, 2011, 146 мин
Реж. Бела Тар

1889 г. Докато е в Торино, немският философ Фридрих Ницше вижда как бият един кон. Той се втурва към животното, обгръща главата му с ръцете си, за да го предпази, и след това припада. След по-малко от месец на Ницше поставят диагноза тежка умствена болест. Отгук нататък, до сетния си дъх 11 години по-късно, Ницше повече не проговаря. Но какво се случва с коня?

Един от най-ментрираните филми на 2011 е „Торинският кон“ на иконата на авторското кино

Бела Тар, според когото това ще бъде последният му филм. Освен признанието на критиката на различни фестивали по света, творбата получи и Голямата награда на журито в Берлин 2011. Според мнението на киномани специалисти това е филм медитация-сособена красота, който е способен да обсеби мислите ти за дълго. Той не е празен, но може би ни среща с празнотата – подобно на бездната на Ницше, която се вижда в нас, докато се опитваме да разгадаем тайните ѝ. Унгарският режисьор, сценарист и продуцент Бела Тар, известен с абстрактните си композиции и дълги кадри, е автор на 14 филма и се стреми „да се вслушва в живота“.

Бела Тар е унгарски режисьор, роден през 1955 г. в Печ. Дебютът му „Семейно гнездо“ е творба на социалистическия реализъм, вдъхновена от филмите на Джон Касаветис. В края на 80-те години визуалната чувствителност на Тар еволюира от сурови едри планове към по-абстрактни средни и общи планове, а философската му чувствителност се променя от строг реализъм към по-метафизичен поглед. Шедьовърът му „Сатанинско танго“ отнема седем години, за да бъде реализиран, но най-накрая се появява на екран през 1994 г. За „Човекът от Лондон“ е номиниран за „Златна палма“ в Кан.

Гледайте днес от 20.30 ч. в кино „Люмьер“

МЛАДИТЕ ЛЪВОВЕ И НАГРАДАТА JAMESON

АДАПТАЦИЯ

Анимация, 2011, 3 мин
Режисьор: Петя Златева

БАЩА

Анимационно-документален,
2012, 17 мин
Режисьор: Иван Богданов и екип

В КРАК С ВРЕМЕТО

Документален, 2012, 14 мин
Режисьор: Антон Паргалев

ЖЪЛТО КУЧЕ

Игрален, 2012, 27 мин
Режисьор: Мария Николова

ОЛЕГ ТЯНКОВ - ХУДОЖНИКЪТ ЖИВОПИСЕЦ

Документален, 2012, 23 мин
Режисьор: Владимир Андонов

ОТИВАМ В ИТАЛИЯ

Игрален, 2012, 25 мин
Режисьор: Ивайло Марков

РЕЗЕРВАТ "СЕВЕРОЗАПАД"

Документален, 2011, 23 мин
Режисьор: Пламен Николов

СУТРИН

Игрален, 2012, 15 мин
Режисьор: Неда Морфова

Показателно е израстването на творците, спечелили приза през годините. Носителят на наградата Jameson за 2005 г., Драгомир Шолев, през 2011 г. спечели Голямата награда на София Филм Фест с филма си „Подслон“. Наградата Jameson през години-

те е била присъждана и на вече утвърдили се имена като Андрей Паунов и Борис Десподов, Петър Вълчанов, Светла Цоцоркова и други.

За селекцията на 12-те най-добри късометражни филма беше поканена специална комисия в

състав: Камен Донеv (актьор и режисьор), Геновева Димитрова (киновед), Мариан Вълев (актьор), Крум Родригес (оператор) и Павел Веснаков (режисьор, носител на наградата Jameson за 2011 г.). Те определиха следните филми:

ЧЕ СМЕ СЕ ВИДЕЛИ

Документален, 2011, 16 мин
Режисьори: Яна Б. Таваниер, Стефан Кръстев, Андрей Гетов

ЯЛОВИНА

Игрален, 2011, 24 мин
Режисьор: Михайло Коцев

MERCI

Анимация, 2011, 8 мин
Режисьор: Господин Неделчев-Дидо

REW DAY

Анимация, 2011, 7 мин
Режисьор: Свилен Димитров

Международното жури на 16-ия София Филм Фест ще посочи победителя по време на официалната церемония по награждаването на 17 март от 19.00 ч. в зала 1 на НДК.

IN VINO VERITAS

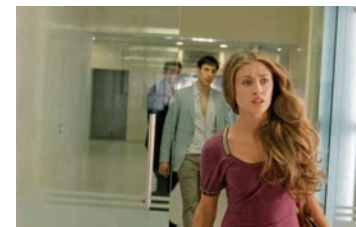

Звездата от филма „Снеговете на Килманджаро“ актрисата Ариана Аскарид откри вкуса на българското вино с Ars Longa!

ФИЛМИТЕ УТРЕ

КИНО ЛЮМИЕР

16.30 Чужденецът / The Foreigner, 100'

18.30 Парад / Parade, 115'
21.00 Байконур / Baikonur, 94'

ДОМ НА КИНОТО

11.00 Свещената крава / Father, Son and The Holy Cow, 90' к/м: Жълто куче / Yellow dog, 27'
13.15 Свещеният летищ цирк / Holy Flying Circus, 90' к/м: Че сме се видели / Seeing You, 16'
15.30 Историите са живи, когато се помнят / Stories Only Exist When Remembered, 98' к/м: Отивам в Италия / Going to Italy, 25'
18.00 Бъдещето е завинаги / Future Lasts Forever, 108' к/м: В крак с времето / In Step with the Time, 14'
20.30 Свещеният летищ цирк / Holy Flying Circus, 90' к/м: Че сме се видели / Seeing You, 16'
22.45 Животът на Брайън / Life of Brian, 94'

Премиера

Проф. Божидар Манов:

3D ИЗОБРАЖЕНИЕТО ПРЕДЛАГА НОВА РЕАЛНОСТ!

Как еволюира книгата Ви?

Най-младото от всички изкуства – киното (днес само на 117 години), продължава да се развива пред очите ни. Затова и тази книга се оказва в развитие и непрекъснато иска своето дописване. В края на 1996 г. университетското издателство "Св. Климент Охридски" публикува "Теория на киноизображението". Осем години по-късно, в 2004, когато новото дигитално изображение вече се налагаше масово на екрана, издателство "Аско-

ни Издат" събра между корици със заглавие "Еволюция на екранното изображение" цялото съдържание на първата книга и нова втора част, която обобщава практиката на цифровия екран. Така класическото фотохимично изображение се оказва

днес от 17.00 ч в зала МАТИ'Д ще бъде представена премиерата на книгата „Еволюция на екранното изображение“, второ, допълнено издание на киноcritика и дългогодишен преподавател проф. Божидар Манов. Това бе повод да го потърсим за разговор, в който да разкаже за работата си върху книгата, както и да сподели своята визия за тенденциите в съвременното киноизображение.

предимство за изключително динамичното развитие на дигиталните технологии. Но още тогава, в 2004, бе ясно, че еволюцията на екранното изображение не е изчерпана и скоро ще се наложи книгата да бъде преработена и допълнена с нова информация за настъпващите промени на екрана. Илюзията на триизмерното изображение вече тръгваше по света и много скоро завладя хиляди кинозали благодарение на улеснената и рязко подобрена цифрова 3D технология. Така след още осем години изображението влезе като трета част в сегашното

преработено и допълнено издание. А вълната на еволюционната логика подсказва, че и точката в края на това издание може да се окаже... многоточие и да наложи следващо дописване и преиздаване. Някога.

Според наблюденията Ви как еволюира зрителското възприятие на българина?

Усъвършенстването на екранното изображение все повече отвежда зрителите в илюзията за реалност. Тъкмо сега 3D изображението, в най-добрите си примери, предлага една нова реалност, тъй като пре-

махва границата между зала и екран. Това видяхме най-добре във филма „Пина“ на Вим Вендерс. Така в кината днес редом до черно-белия нам филм „Артистът“ присъства „Нуго“ (реж. Мартин Скорсезе), който е последна дума на екранната илюзия.

Как, според Вас, се промени изображението в най-новите български филми?

В българската кинематография операторската школа винаги е била с безспорни качества. Във всички периоди от развитието на нашето кино операторите са били с великолепни постижения. Това е валидно и за най-новото поколение оператори, те успяват да създадат на екрана високоорганична визия. Едно от най-големите достойнства на националното ни кино е неговата изобразителна култура.

Главен редактор Деян Статулов
Автори Лора Трайкова, Преслава Преславова, Цветан Цветанов, Виктория Маринова и Десислава Томова
Geo Калев, Емона Цончева, Любомир Спиров, Марин Руков, Яна Пункина, Митко Момчев, Иван Григоров, Агряна Панева - координатор - Studiofo.net

Стилов редактор Богдана Китанова
Превод Мария Петкова
Дизайн и предпечат Александър Рангелов
Печат Дедракс
Издава Арт Фест

Цялата отговорност е на авторите и Европейската аудио-визуална и издателска агенция и Комисията на европейските общности не носят отговорност за каквато и да е употреба на включената в това издание информация.

